

A HAZA

Tudjátok-e, mi a haza?
Az a hajlék, hol születünk,
Hol a dajka altatóan
Dúdolgatott dalt felettünk,
Hol az ákác lombja borul
Ablak alatt az ereszre,
S eresz alján csicsereg a
Villásfarkú vidor fecske.
– Bárhova visz szerencsétek,
Ezt a hazát szeressétek!

Tudjátok-e, mi a haza?
Az az udvar, hol tipegtünk
S gyöngye kézzel a homokból
Arany várat építettünk.
Az a kis kert, hol virágot
Kötözgettünk bokrétába,
S bokrétásan szenderegünk
Rózsabokor árnyékába'.
– Bárhova visz szerencsétek,
Ezt a hazát szeressétek!

Tudjátok-e, mi a haza?
Az a templom, Isten háza,
Hol az ének szárnyain szállt
Lelkünk föl a mennyországba,
Ahol együtt imádkoztunk,
Szüle, gyermek, testvér, rokon,
Hallgattuk a pap beszédét
S hit ragyogott az arcokon.
– Bárhova visz szerencsétek,
Ezt a hazát szeressétek!

Tudjátok-e, mi haza?
Az a játszóhely a dombon,
Hol labdázunk, kergetőztünk.
A haza az édes otthon.
Az a falu, az a város,
Hol vesszőn lovagoltunk,
Az a határ, hol kalappal
Tarkaszárnyú lepkét fogtunk.
– Bárhova visz szerencsétek,
Ezt a hazát szeressétek!

Tudjátok-e, mi a haza?
Kéklő hegyek koszorúja,
Hol a pásztor furulyáját
Édes-búsan fújja-fújja.
Hol a tölgyek mohos alján
Kék ibolyák illatoznak,
Gyöngyöket szór kristályvize
A zuhogó patakoknak.
– Bárhova visz szerencsétek,
Ezt a hazát szeressétek!

Tudjátok-e, mi a haza?
Déliabos arany róna,
Hol a szellő, messze síkon,
Sárga kalász ringatója,
Hol a népnek verítékét,
Issza be a föld göröngye,
Kenyeret ad, áldást terem
Munkájának hulló gyöngye.
– Bárhova visz szerencsétek,
Ezt a hazát szeressétek!

Tudjátok-e, mi a haza?
Erdő, mező, berek, liget,
A mormoló habok közül
Ránk mosolygó tündérsziget,
Kárpátoknak büszke bérce.
A Tisza és Duna tája,
Minden kicsi kis rögcске.
Árpád vére hullott rája.
– Bárhova visz szerencsétek,
Ezt a hazát szeressétek!

Tudjátok-e, mi a haza?
Mindnyájunknak szent bölcsője,
Őseinknek pihentető,
Szép virágos temetője,
Mindnyájunknak édesanyja,
Híven ölel kebelére...
Érte éljünk, ha kell, haljunk!
Áldás minden porszemére!
– Bárhova visz szerencsétek,
Ezt a hazát szeressétek!

A KÖLTŐ SZÍVE *

A költő szíve régen porladoz,
De él, de ring minden szívben dala;
Kettétörött bár a zengő arany lant,
Hallik ma is bűvös-bájos szava.
Tavaszt fuvall rég elcsillant időkből,
Rég elvirult, napos, rózsás mezőkről.

Kelj föl porodból, Isten lantosa!
Varázsold eggyé törött lantodat!
Mit álmodtál babéros sír ölében?
Pengesd ki húrján legszebb álmodat!
Dalolj, dalolj, jövődő szebb időkről,
Nyiladozó, napos, rózsás mezőkről!

* Petőfi Sándor